

el·ludir la visita al metge fins els últims mesos; en canvi, és molt habitual trobar xineses sense fills o amb un sol fill i aquesta inexperiència les duu al ginecòleg en la majoria de casos.

L'altre problema que s'ha fet evident en els últims mesos és la poca efectivitat de les campanyes d'informació sobre anticonceptius en alguns segments de la immigració. Els experts en contracepció assenyalen també que creix molt el nombre d'immigrants que recorren a l'avortament. Fa un mes, amb motiu de la celebració a Barcelona del Congrés de la Societat Espanyola de Contracepció, els experts feien un crit d'alerta. La presidenta de la Societat Catalana de Contracepció, Rosa Ros, recordava que, a Catalunya, el 40% de les dones que demanen suport econòmic per interrompre un embaràs són immigrants, la majoria de les quals provinents d'Amèrica Llatina. El vicepresident del Congrés, Santiago Barambio, destacava, a més, que les dones provinents de països de l'Est han rebut una informació molt deficient sobre els mètodes anticonceptius. Barambio explicava al diari Avui que la informació que se'ls ha donat sobre els efectes negatius de la píndola ha provocat que facin servir l'avortament com a mètode habitual, de manera que n'hi ha dones que ja han passat per sis o set interrupcions de l'embaràs.

Entre els xinesos —com en altres cultures presents a les nostres ciutats—, l'avortament no és una opció moralment censurable. "Les dones xineses demanen avortaments perquè a la Xina és una pràctica més normal", diu Amèlia Sàiz. Segons Tai Mooi Ho "les tres filosofies, o religions, de la Xina accepten millor un avortament que la comunitat musulmana o la catòlica."

A començaments de juny la Guàrdia Urbana de Barcelona i els Mossos d'Esquadra van clausurar una clínica il·legal d'avortaments i va detenir la dona d'origen xinès que els practicava i que no tenia titulació. Els cossos policials no donen gaires detalls d'aquest local i asseguren que és un cas únic. La seva existència reforça la teoria dels experts sobre una creixent demanda d'interrupció de l'embaràs i les dificultats —o el desconeixement— d'alguns immigrants per accedir al sistema sanitari.

Àlex Milian

Qualsevol persona té dret a l'assistència sanitària gratuïta, amb independència de si paga o no impostos o si es troba en situació irregular. Només cal estar empadronat en un municipi. I, lluny d'alguns tòpics, el percentatge d'immigrants que tenen targeta sanitària però no cotitzen a la Seguretat Social no dista gaire del dels usuaris autòctons.

Madrid no paga pels immigrants que no cotitzen

Que els centres d'atenció hospitalària estan saturats i que les llistes d'espera per a operacions i metges especialistes són eternes no és cap novetat. Com tampoc no ho és el debat sobre el sistema sanitari i la capacitat per suportar l'increment de demanda d'assistència, fruit, sobretot, de l'arribada de població immigrant, que a més és el col·lectiu que més contribueix a mantenir els índexs de natalitat.

La llei orgànica 4/2000 estableix el dret de prestació de serveis mèdics i farmacèutics a l'estranger en diversos supòsits: estar inscrit en el padró del municipi on resideix, ser menor d'edat o estar a embarassada. A més, qualsevol persona té dret a ser atesa d'urgència amb independència dels tractaments que rebí i fins a l'alta mèdica.

Més pacients no vol dir més finançament. Catalunya ja garantia aquests drets abans que fos obligatori per llei.

El Govern català ha destinat per al 2006 7.949 milions d'euros a la sanitat catalana, que equivalen a 1.118 euros anuals per persona. Una xifra, sens dubte, llunyana de la mitjana europea de 1.500 euros per capita. El servei sanitari d'un territori amb la competència de sanitat transferida no augmenta el seu pressupost de manera proporcional a l'increment de població susceptible

de ser atesa —des de l'any 2000, a Catalunya hi han arribat un milió d'immigrants— perquè el sistema de finançament sanitari que es va pactar el 1999 amb el govern del PP estableix que la sanitat es financii a través dels impostos —IRPF, IVA i taxes especials—, i no pas de les afiliacions a la Seguretat Social. Això vol dir que el repartiment de la recaptació d'aquests impostos és una quantitat que equival a la despesa sanitària mitjana registrada a totes les comunitats autònomes. I aquí hi ha la clau del dèficit crònic de pressupost que pateix el sistema sanitari català, ja que encara que la seva població augmenti més que en altres territoris, sobretot arran del procés de regularització el 2005, les necessitats d'atenció a nous pacients no tenen translació directa al pressupost sanitari. És en aquest context que cal enquadrar propostes com la del centim sanitari dels carburants per mirar d'incrementar els recursos propis per a sanitat.

No esbombar xifres. El maig del 2006, Catalunya tenia 7.196.186 targetes sanitàries, el País Valencià arribava als 5 milions i el Govern de les Illes Balears en comptabilitzava 975.000. Les dades que han facilitat les conselleries de Salut només fan referència al nombre de targetes sanitàries expedides. Al·legant que aquestes dades no estan



La despesa sanitària que comporta la immigració és inferior als ingressos que els immigrants cotitzen a l'estat.

desglossades, no s'han especificat els percentatges que corresponen a persones immigrants que no cotitzen a la Seguretat Social però que tenen dret a l'assistència sanitària pel fet d'estar empadronats. Els sindicats tampoc no disposen d'aquesta informació, tot i que l'han sol·licitada a les administracions. Sembla lògic que aquestes dades existeixin, però el fet de no difondre-les és comprensible si es té en compte que a la nostra societat encara hi ha els prejudicis i els tòpics sobre la població immigrant, i donar xifres de població immigrant sense afiliació a la Seguretat Social pot incentivar el rebuig.

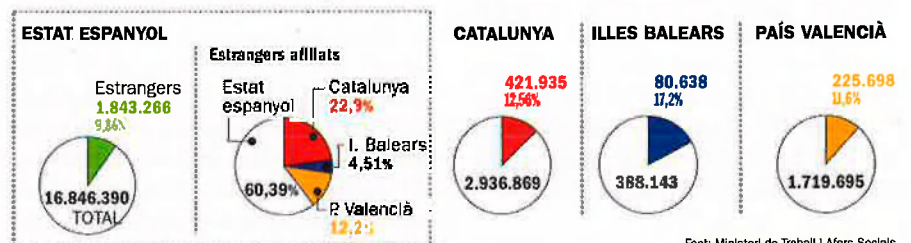
part dels usuaris autòctons que accedeixen a la sanitat tampoc no paguen amb impostos aquest servei. Les xifres en són la prova. A Catalunya hi ha més de 7 milions de targetes sanitàries, de les quals 3.358.804 corresponen a cotitzacions. Per tant, hi ha gairebé 4 milions de targetes sense afiliació. Si a Catalunya hi havia a final del 2005 798.904 d'immigrants, i segons dades del Ministeri de Treball i Afers Socials, 425.935 d'ells cotitzen, el resultat que

podem extreure'n és que poc més de 350.000 immigrants tenen targeta sanitària a través del padró municipal sense cotització. La resta, doncs, corresponen a població no immigrant, que, com els nous nadius, s'acull al compromís del Servei Català de la Salut de garantir l'assistència sanitària universal.

Seguint el mateix sistema d'interpretació de les dades oficials, en el cas del País Valencià, el 2005 només el 10% de les targetes sanitàries (493.900) corres-

Treballadors afiliats a la Seguretat Social

Dades de maig del 2006



Font: Ministeri de Treball i Afers Socials

Qui satura els serveis sanitaris?

Però justament les dades posen de relleu que, ni de bon tros, la població immigrant és la responsable única del dèficit sanitari o del col·lapse dels serveis. Les targetes sanitàries que no cotitzen a la Seguretat Social no només corresponen a població immigrant, una

ponien a població immigrant, dels quals el 47% pagaven els seus impostos a la Seguretat Social. Pel que fa a les Illes Balears, el nombre d'immigrants afiliats a la Seguretat Social és de 80.638, mentre que la població total immigrant de les Illes supera els 135.000 habitants.

El fals tòpic dels impostos. Encara existeix la idea que els immigrants mai no paguen impostos, i que, en canvi, s'aprofiten dels serveis que ofereix el país. La sanitat és un àmbit procliu a culpabilitzar la població immigrant del forat sanitari i del col·lapse dels serveis, però el cert és que el percentatge d'usuaris de targeta sanitària que no cotitzen és sovint inferior en el cas dels nous vinguts. Amb tot, aquests percentatges responen al fet que hi ha molts més infants i jubilats del país que no pas estrangers, i aquests col·lectius no fan aportacions a la Seguretat Social, o perquè les fan els seus pares, o perquè les han fet durant tota la seva vida laboral.

Un altre dels tòpics més freqüents és que el col·lectiu d'immigrants no paga impost d'activitats econòmiques (IAE) per una botiga. És cert, però no perquè incompleixin la llei o tinguin privilegis, sinó perquè des del 2003 la llei estableix que aquest impost només s'ha de pagar si la facturació supera el milió d'euros anuals. Una xifra que, en el cas de les botigues que habitualment regenten els ciutadans immigrants, dedicades al petit comerç, no se supera ni de lluny.

Un servei encara desconegut. Un estudi de la Universitat Autònoma de Madrid sobre immigració i atenció sanitària a l'estat espanyol revela que la despesa que comporta l'atenció sanitària als immigrants és, en conjunt, inferior als ingressos que aquests aporten a l'estat, tant a través de les cotitzacions socials obligatòries i impostos com de la participació en la generació de riquesa.

Segons aquest estudi, tot i la declaració legal d'universalització del servei sanitari de l'any 2000, els immigrants infrautilitzen el servei sanitari per desconeixement de la llei, les diferències culturals, la sensació d'exclusió i per barreres concretes d'accessibilitat com les idiomàtiques o geogràfiques.

Gemma Aguilera

BASES

XXXV

PREMIS OCTUBRE

2006

PREMI D'ASSAIG JOAN FUSTER

Jurats: Xavier Antich, Jordi Balló, Enric Marín, Josep Perelló, Josep Ramoneda.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE NARRATIVA ANDRÒMINA

Jurats: Anton M. Espadaler, Biel Mesquida, Marta Pessarrodona, Ramon Pla, Francesc Sellés.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 12.000 euros.

PREMI DE POESIA VICENT ANDRÉS ESTELLÉS

Jurats: Sam Abrams, Stefano M. Cingolani, Dominic Keown, Àlex Susanna, Xulio Ricardo Trigo.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

PREMI DE TEATRE

Jurats: Àngels Aymar, Jordi Galceran, Manuel Molins.

El premi consisteix en una escultura d'Andreu Alfaro més la quantitat de 4.000 euros.

Per a més informació:

Pérez Bayer, 11. Tel.: 963 516 492. Fax.: 963 529 872

Correu electrònic: tresiquatre@tresiquatre.com
www.tresiquatre.com

edicions **3i4** València